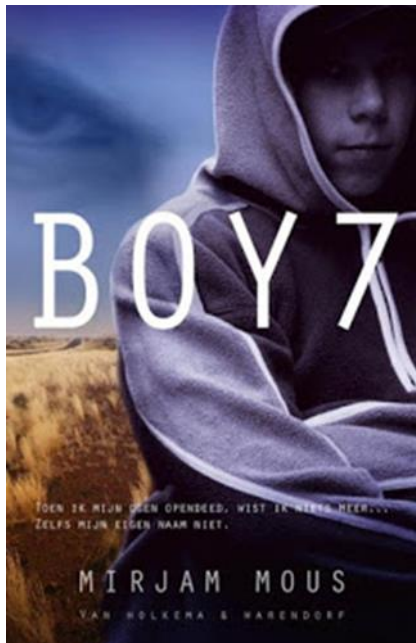

Boy 7 Verschillen tussen het boek en film

verhaallijn
details
opvallende verschillen

- motieven
- cliffhangers, spanning
- versnelling vertraging tijdsprongen
- opening

Boy 7 is een boek geschikt voor jongeren tussen de 12 en 16 jaar. **Thema's als vriendschap en verraad** zijn belangrijk in dit boek. Dit sluit goed aan op de belevingswereld van leerlingen.

Boy 7 ontmoet een meisje van zijn leeftijd dat hem onderdak biedt voor de eerste dagen. Hij worstelt met de vraag of hij haar in vertrouwen zal nemen. *Vooruit dan. Ze glimlachte dunnetjes. Zand erover. Dat ging wel heel gemakkelijk. Ik wist niet of ik opgelucht of juist achterdochtig moest zijn.* (Boy 7, p. 47)

Net als in de realiteit spelen vrienden en vriendinnen een belangrijke rol bij het zoeken naar eigen identiteit (Van Coillie, 2007) en wordt er getwijfeld of iemand echt een vriend is en te vertrouwen is. Omdat de hoofdpersonen ook met deze vraag worstelen kunnen jongeren zich met hen identificeren. “

‘Ik had niets te verliezen. Erger dan dit kan kon het niet worden. Wat had een leven voor zin als het niet echt je eigen leven was? Als je doen en laten door een ander bepaald werd. Als een ander keuzes voor je maakte en voor je dacht. Dat je als een soldaat bevelen opvolgde, al waren ze nog zo stompzinig of gevaarlijk. Ik was nog liever een kasplantje dan een marionet.’ (Boy 7 p.228-229)

Het allerlaatste hoofdstukje omvat slechts één bladzijde. Je leest kort iets over Lara, vijf jaar later. Het blijkt dat ook zij een chip in haar hoofd heeft. Is zij wel de dochter van de wetenschappers? Is zij eigenlijk Boy One, al is zij een meisje? Wat waren haar eigen acties in het verhaal en wat was gemanipuleerd? Wie heeft de chip bij haar verwijderd?

“Lang leve de techniek. Ik ben gered! Dacht ik”. (Boy 7, p. 11). Zeker de cliffhangers aan het eind van ieder deel maken dat je als lezer door wilt in het verhaal, al zijn ze soms voorspelbaar. Door deze spannende gebeurtenissen wil je het boek blijven lezen. Het boek spannend tot het einde en is zeker een aanrader voor jongeren in de onderbouw van het voortgezet onderwijs.

Het is af en toe wat ingewikkeld door de **flashbacks**, maar hoe meer je leest, hoe makkelijker het wordt.

Een 15-jarige jongen wordt wakker op **onbekende plek**, zonder te weten wie hij is. Hij weet niet hoe hij daar terechtgekomen is, waar hij vandaan kwam en zelfs niet meer hoe hij heet. Tot zijn opluchting vindt hij een rugzak

Het is een **spannende science fiction film** voor de jeugd vanaf 12 jaar, waar het zoeken naar de eigen identiteit centraal staat.

Die zoektocht gaat gepaard met **flashbacks** en de ontwikkelingen in de relaties tussen de personages. Hierdoor krijg je het idee van **goed tegen slecht** en **van jongeren tegen de volwassenen**.

“Boy 7” laat zien hoe levens van mensen worden gemanipuleerd. Een actueel thema. Sam komt er in “Boy 7” namelijk achter dat er geprobeerd wordt om het gedrag van kinderen (tienerjongens) te controleren en ze misdaden te laten begaan voor het gewin van Cooperation X. De film laat misschien nog sterker dan het boek zien wat er kan gebeuren als mensen geen vrije wil meer hebben. Het verhaal laat een staaltje manipulatie zien. Voor jonge lezers op de middelbare school kan dit boek letterlijk een leerschool zijn: het belang van zelf kiezen en van het beschikken over mogelijkheden om zelf keuzes te kunnen maken. Adolescenten (net als ik) vast even zullen stilstaan bij de vergaande gevolgen van manipulatie. In de verte doet het boek denken aan “1984” van George Orwell, dat een aanklacht is tegen totalitaire samenlevingen.

De film kent mogelijk wat meer verrassende wendingen dan het boek.

Het hoofdpersonage Sam wordt wakker in **een metro** en weet niet meer wie hij is. **Samen met een meisje Lara**, komt hij gaandeweg erachter wie hij, maar ook zij, is.

<ul style="list-style-type: none"> • Is het verhaal goed te begrijpen? • Kun je je goed kunt inleven in de hoofdpersoon? • dialoog <ul style="list-style-type: none"> ○ veel dialogen of juist niet? • verteltijd en vertelde tijd • (historische) tijd waarin het speelt • hoofdlijnen 	<p>naast hem gevuld met een foto van een gebouw, geld, een sleuteltje en een telefoon. Een voicemailbericht zegt hem in geen geval de politie te bellen. Met behulp van de spullen in zijn rugzak, gaat hij verbeteren op zoek naar zijn verleden en begint de spannende zoektocht naar zijn identiteit en de reden van zijn geheugenverlies. Maar zolang hij zich niets herinnert, durft hij niemand te vertrouwen.</p> <p>In zijn kleding staat Boy 7 gestikt en daarom geeft hij zichzelf deze naam. Als hij zijn eigen notebook vindt ontdekt hij de verschrikkelijke reden van zijn geheugenverlies. Zijn doel om CooperationX, een organisatie is die jongens gebruikt voor criminele activiteiten door een chip in hun hoofd te plaatsen, te ontmaskeren brengt de andere Boy's (jongens) in gevaar en er begint een zenuwslopende race tegen de klok. Hij is in deze situatie belandt door het hacken van het schoolsysteem.</p> <p>Jongeren in deze leeftijdscategorie zijn vaak opzoek naar hun eigen identiteit (van Coillie, 2007) en deze zoektocht zou kunnen verklaren waarom het boek zo populair is. De hoofdpersoon weet niet wie hij is en wil zijn identiteit kostte wat kost achterhalen.</p> <p>Omdat je als lezer ook niet weet, wat er met de jongen die achtergelaten is op de grasvlakte, is gebeurd en wie hij is, voel je erg met hem mee.</p> <p><i>'Wie ben ik?' en 'wie kan ik vertrouwen?'</i> zijn vragen die contant door zijn hoofd spoken. Het verhaal is overwegend spannend, maar zorgt ook voor de nodige emotie.</p> <p>Het boek kent veel interne dialogen, waarin Sam vat op zijn eigen gevoelens en gedachten probeert te krijgen en de lezer zich kan inleven in wat er in hem omgaat. <i>"Ik wist niet wie ik was, waar ik was en hoe ik op deze verlaten plek terecht was gekomen. Mijn kop deed barstens zeer, dat wist ik wel. Het was alsof iemand er met een hamer alle herinneringen uit had geslagen – en hoe hard ik het ook probeerde, ik kon ze niet meer terugvinden. Alles was ineens volkomen onzeker, geheimtaal en niet te vertrouwen. Ik was er wel maar toch ook niet en dat gaf een behoorlijk creepy gevoel. Meer dan creepy."</i> (Boy 7, p. 5). Sterk begin!</p> <p><i>"Ik wist niet wie ik was, waar ik was en hoe ik op deze verlaten plek terecht was gekomen. Mijn kop deed barstens zeer, dat wist ik wel. Het was alsof iemand er met een hamer alle herinneringen uit had geslagen – en hoe hard ik ook probeerde, ik kon ze niet meer terugvinden."</i>(Boy 7, p.7).</p> <p>Het boek is opgedeeld in vier delen en na het eerste deel ontdek je pas dat het een science fiction verhaal is. Je weet als lezer net zoveel als de hoofdpersoon zelf. Dit</p>	<p>Weinig dialogen. De regisseur heeft zich in de dialogen beperkt tot de kern en het beeld laten spreken.</p>
---	---	--

<ul style="list-style-type: none"> • verteller / vertelinstantie <ul style="list-style-type: none"> ○ ik-perspectief 	<p>maakt dat je gaat meepuzzelen om erachter te komen hoe de hoofdpersoon zijn geheugen is kwijtgeraakt.</p> <p>Boy 7 vindt zijn notebook en daarin leest hij alles wat er met hem gebeurd is voor hij op de grasvlakte terecht kwam. Voordat hij zijn geheugen verloor, heeft deze jongen (Sam Waters) alles wat hij weet opgeschreven. Sam komt erachter dat hij samen met 5 andere jongens onderdeel is van een illegaal wetenschappelijk experiment genaamd Cooperation X. Door een plan voor zichzelf op te stellen, voor het geval hij zijn geheugen zou verliezen, geeft hij zichzelf antwoorden zodat hij Cooperation X kan stoppen.</p> <p>In het eerste deel worden je door de hoofdpersoon veel vragen voorgelegd en weinig antwoordgegeven.</p> <p>In het tweede deel lees je het dagboek van Boy 7 waarin hij zich tot zichzelf richt.</p> <p><i>“Als jij mij bent en ik deze woorden teruglees, is mijn plan gelukt. Dan heb je het kluisje met dit notebook gevonden. Alles wat hierin staat is echt gebeurd. Het zou kunnen dat jij... ik dus, me niets meer kan herinneren. Daarom heb ik alles opgeschreven.”</i> (Boy 7, p 84)</p> <p>Door deze directe inleving mogelijk te maken speelt de schrijfster in op de behoefte van jonge lezers om als het ware van binnenuit te beleven hoe leeftijdsgenoten omgaan met lastige situaties en gevoelens.</p> <p>Voor de jonge lezer wordt er nu een beroep gedaan op het vermogen om abstract te denken door mee te denken met de hoofdpersoon die samen met zijn vriend Louis (Boy 6) allerlei verschillende mogelijkheden afweegt bij het oplossen van hun probleem ‘ontsnappen aan CooperationX’.</p> <p><i>“Ik moet me overleveren aan de witpakken en me een chip in mijn lijf laten spuiten. Maar hoe moet het dan als ik daarna niets meer weet? Ik laat je meteen je notebook lezen, beloofde Louis. Ik ben nog nooit zo bang geweest.”</i> (Boy 7, p. 163).</p> <p>Sam komt erachter dat Cooperation X een ziek bedrijf is dat jonge knullen programmeert om ze dingen te laten doen die wereldwijd schokkend zijn. Hun macht reikt vreselijk ver. Sam komt stukje bij beetje achter alle informatie die hij nodig heeft om Cooperation X te stoppen. Uiteindelijk lukt hem dit op “ontplofende” wijze. In deel 4 wordt de vraag beantwoord hoe Sam op de grasvlakte terecht is gekomen.</p> <p>Door deze manier van schrijven krijgt het boek een andere wending en vallen de puzzelstukjes van het eerste deel op zijn</p>	
---	---	--

<ul style="list-style-type: none"> • zinsbouw: korte of lange zinnen? • woordkeus <ul style="list-style-type: none"> ○ veel of weinig bijvoeglijke naamwoorden? ○ moeilijke woorden of juist makkelijke? ○ ouderwetse woorden (archaïsmen) of juiste nieuwe woorden (neologismen)? ○ • ruimtebeschrijving <ul style="list-style-type: none"> ○ veel beeldende ruimtebeschrijvingen of juist weinig? • Beeldspraak. Veel figuurlijke taal of juist weinig? • Wel of niet realistisch geschreven? 	<p>plek.</p> <p>Na de vragen in het eerste hoofdstuk is er nu meer duidelijkheid, Te lang in het ongewisse blijven zou een te groot beroep doen misschien op de lezer.</p> <p>De schrijfwijze van Mous is korte zinnen met veel actie, wat het doorlezen bevordert. Daarbij is het lettertype en de zinsbouw geschikt voor moeilijke lezers. Ze gebruikt spannende plotwendingen, houdt informatie achter en neemt je mee naar het verleden door middel van een dagboek. Een mooie vondst.</p> <p>Hoe verder je in het boek komt, hoe grimmiger de sfeer wordt. Zo wordt ook de omgeving beschreven: de asfaltweg, de ligging van het complex en de omringende steden, de kleurstellingen van het huis van Lara.</p> <p>In de film hoeft dat natuurlijk niet. Het boek leest prettig door de beeldende manier van schrijven. <i>“Hoe kon ik zonder verdoving in mijn eigen vel snijden? Ik zou flauw kunnen vallen, een verkeerde plek raken en doodbloeden. En stel dat het wel lukte? Dat ik de microchip kon verwijderen en het er levend vanaf bracht. Dan nog zouden de gevolgen verschrikkelijk kunnen zijn.”</i> (Boy 7, p. 228) Je belandt door het filmisch schrijven echt in de donkere, bijna depressieve wereld van Sam.</p> <p>In het boek gebeuren dingen die niet in het echt gebeuren. Althans in een kleine kring wordt geëxperimenteerd. Ingewikkelde zaken zoals de werking van de microchip en de invloed op de hersenen worden enigszins uitwerkt om het verhaal interessant en spannend te maken. Het karakter van de hoofdpersoon maakt het verhaal toch levensecht en geloofwaardig.</p> <p><i>‘Waar was ik aan begonnen? Cooperation X was nog veel groter en complexer dan ik had gedacht. Ze hielden zich niet allen bezig met implanteren en uittesten van microchips, maar met nog veel meer illegale praktijken’</i> (BOY 7, p.189).</p>	
<p>tekstschrijver / scenarioschrijver</p>		<p>Regie</p>
<p>casting</p> <ul style="list-style-type: none"> • ontvouwen en ontwikkeling personages • rollen • invloed op omgeving en sfeer • verloop gesprekken • drijfveren 	<p>Het boek kleurt de personages in met compacte beschrijvingen, niet meer dan nodig voor een eerste beeldvorming. De meeste details kom je te weten door gebeurtenissen en dialogen.</p>	
<p>uitgever</p>	<p>De Fontein</p>	<p>Geproduceerd door</p>
<p>‘layout’ / filmisch</p>		

decor / attributen / projecties scenes		
ruimte - locatie		Veel scenes zijn duister van karakter. Dat uit zich in het moment waar het zich afspeelt (dag of nacht), maar ook in de kleding (donkerblauwe uniformen), in de ruimte (klinisch aandoende ruimten, veel beton, nauwe ruimtes zoals de metro), close-ups tijdens het rennen, beklemmende geluiden en muziek en de manieren van praten door de 'bad guys'.
muziek - sfeer		
licht		
<ul style="list-style-type: none"> • omslag • illustraties • kleurgebruik • grootte van de letters • indeling in hoofdstukken • formaat • aantal pagina's 	De donkere kافت van het boek, waarop een jongen met een capuchon afgebeeld staat, in combinatie met de titel: Boy 7 geeft de suggestie dat dit vooral een boek voor jongens zou zijn. Meisjes kunne zich er door de hoofdpersoon van Lara goed mee identificeren.	.

Filmtitel:	Boy 7	Boektitel:	Boy 7
Regisseur:	Lourens Blok	Auteur:	Mirjam Mous
Filmmaatschappij:	Lemming Film B.V.	Uitgeverij:	Van Holkema en Warendorf
		Plaats:	Houten
Jaar van uitgave:	2015	Jaar van uitgave:	2009
Door:		En:	
Leerlingnummer:			
Vak:	Nederlands		
Docent:			

- Twee scenes met tijdsaanduiding waaruit blijkt dat het gaat om een flashback en er spanning wordt opgebouwd. Aan de hand hiervan beschrijven leerlingen hoe de scenes zijn opgebouwd. De beschrijving zit dan vooral in perspectiefwisselingen, gezichtsuitdrukkingen, kleurgebruik, geluid: muziek en manieren van praten, verhoudingen van personages ten opzichte van elkaar en gebruik van ruimte. Zo mogelijk in samenwerking met een kunstzinnig vak om zaken verder uit te diepen en vooral ook aandacht te geven aan de filmische en theatrale invalshoeken.
  1. Wat gebeurt er dat je weet dat het om een flashback gaat? Zet de tijdsaanduiding van het fragment neer op de volgende wijze, bijvoorbeeld: 1:40:32 – 1:50:56. Dit betekent dat het fragment duurt vanaf één uur, 40 minuten en 32 seconden tot en met 1 uur, 50 minuten en 56 seconden in de film.
  2. Beschrijf de gevoelens van de personages. Hoe weet je dat ze iets voelen?
  3. Beschrijf de ruimte waarin de personages zich bevinden. Let daarbij op de grootte van de ruimte, tijdstip, kleuren, geluiden.
  4. Hoe maakt men gebruik van de camerastandpunten. Is er van heel dichtbij gefilmd of veraf? Loopt de camera met het personage mee? Zien we door de ogen van het personage? Of kijken we toe?
  5. Bekijk de film ook eens zonder geluid. Is er een verschil hoe jij spanning ervaart? Verklaar je antwoord.
  6. 'Ik droomde vannacht dat ik door twee witpakken naar het ziekenboegkamertje werd gebracht. ze legden me in een soort van tandartsstoel en dokter Rogers reed een akelig apparaat naar me toe en plakte draden op mijn hoofd. 'Maak je niet druk,' zei zijn vrouw. 'We gaan alleen maar een paar vervelende herinneringen wissen' (BOY 7, p.151). Wat als dit verhaal straks werkelijkheid wordt bij mens en dier? Hoe denk jij hierover? Is dat idee wel eens door je hoofd gegaan? Hoe kijk je aan tegen de angst dat de techniek negatieve uitwerkingen gaat hebben op ons leven. Herken je in dit boek een angst die mensen voelen bij de ontwikkelingen in de techniek?

Scene 1 (00:08:13- 00:09:45):

De scene begint met dreigende muziek. Sam kijkt zoekend om zich heen in het restaurant. Het is overdag en we zien een overgang van donker naar licht. Hij gaat zitten aan een tafel en de muziek klinkt scherp wanneer Sam ziet dat er politie binnen wandelt in donkerblauwe uniformen. De muziek zwakt af in een kloppend geluid wat doet denken aan een hartslag, wanneer zijn blik de blik van de serveerster raakt. Hierdoor ervaar je enige spanning. De serveerster kijkt verrast terwijl ze naar een paar klanten loopt.

Lara komt terug lopen met een vol dienblad met frietjes, biefstuk en cola. Je hoort op de achtergrond gerinkel van glazen en mensen die praten, geluiden die passen in een restaurant. Dan staat ineens de serveerster glimlachend naast Sam en zegt: "Zo was je er weer?" En reikt hem een notitieboekje aan. Je hoort een doffe 'boem'. De muziek stopt ook en je hoort alleen nog maar restaurantgeluiden. Sam kijkt verbaasd en vraagt de serveerster: "Is dat van mij?" De serveerster antwoordt: "Ja?!"

Lara vraagt bot: "Hoe kom je eraan? Ken je hem?!" Ondertussen kijkt Sam vragend en met lichte paniek in zijn ogen naar Lara en de serveerster. Hij bladert zenuwachtig het boekje door. De serveerster zegt, "Ik moet weer verder".

Ze kijken haar even na en dan begint Sam hardop te voor te lezen: "Je naam is Sam, als je dit leest ben je je geheugen kwijt, maar vertrouw erop wat in dit boekje staat. Dit is wie je werkelijk bent". Sam stopt even en kijkt Lara niets begrijpend aan. Dan leest hij verder: "Je leven was normaal. Enigszins." Je hoort een waaiend geluid en dan keren we terug naar het verleden naar scene 2.

De shots in scene 1 zijn voornamelijk van dichtbij op de gezichten en af en toe in de ruimte van het restaurant gericht. Hierdoor voel je, je betrokken bij de personages.

Scene 2 (00:09:45- 00:10:38) :

We staan als toeschouwers ineens voor een grijs schoolgebouw met een parkje met bankjes en waar mensen in en uit lopen. Links en rechts zien we wat lijkt op ramen van klaslokalen. Er klinkt enigszins vrolijke trage muziek. Het is overdag en mensen hebben normale kleurrijke kleding aan. Het geeft een veilig gevoel. Sam loopt naar school in lichtblauwe jack en een rugzak op zijn rug. We zien hem van achterop zijn hoofd, daarna schuin van voor.

Ondertussen hoor je een meisje tegen andere meisjes zeggen: "Ik heb hem gekregen onder voorwaarde dat ik die app zou installeren". "Ik word helemaal gek van moeder". Je hoort een fietsbel en de muziek stopt. Je hoort mensen op de achtergrond met elkaar praten in een geroezemoes. "Kijk. Nu moet ik elk halfuur inchecken om te laten zien waar ik ben. Dat wijf is toch helemaal gek geworden?", vervolgt het meisje tegen haar vriendinnen.

Sam hoort dit gesprek van een korte afstand en we zien hem onzeker om zich heen kijken en nadenken of hij zal helpen. Hij waagt het erop en zegt aarzelend: "Heb jij, heb jij nog een tweede telefoon?". Dan zien we de meisjes, die hem een beetje aanstaren. Sam vervolgt zijn verhaal: "Ja, want die kan je namelijk routen en 'm dan de ID van je telefoon geven. Heel simpel. Dan leg je hem thuis neer en dan...dan denkt je moeder dat je de hele dag daar bent". Het meisje glimlacht en zegt ok. Sam glimlacht terug en wacht net iets te lang waardoor de meiden beginnen te lachen. "Wat een weirdo", zegt een van de meiden. "Doei" een ander. Sam kijkt beschaamd terwijl ze hem uitlachen en loopt weg. "Leuk", zegt hij teleurgesteld met een zuur gezicht en loopt richting entree van het schoolgebouw.